

מלינה קובל (מלנייה)

נולדה ב1940 ברומניה בעיירה קטנה, קטינה שמה סמוך לעיר גדולה. ב1941 התחילה המלחמה ואספו אותם מעיר מולדתה יחד עם הוריה ניקולס ופאני מאיר יחד עם כל היהודים לעיר סרמש - לא נתנו להם חופש תנועה, התירו להם לצאת רק פעם ביום ובשעה מסוימת רק כדי לקנות אוכל ומצרכים אך בעיה גדולה יותר נוצרה כאשר השעה שהתירו להם לצאת הייתה כבר לא רלוונטית משום שכל החנויות היו סגורות ולכן הם סבלו מרעב קשה ובנוסף מקור משום שלא התירו להם לקחת עמם מספיק בגדים. אמה של מלינה כלכלה אותה על ידי אוכל מזדמן שהיה לחם

בעיקר. מלינה נשארה עם אמה במחנה הריכוז בסרמש עם כל הנשים והילדים וכאשר הם הותקפו ע"י ירי טילים הם נאלצו ללכת לתפוס מחסה במקלטים. מהעיירה בסרמש העבירו אותם לעיירה אחרת שנקראת אלביוליה לעוד חודשיים עם ההורים ויתר היהודים, ומשם עברו לטורדה ונשארו שם עד סוף המלחמה. בשנת 1942 לקחו את אביה לעבודות קשות בטרנסמיסטריו שם ריכזו את כל הגברים. טורדה גבלה בזמנו עם הונגריה וכאשר הם רצו לצאת הם נאלצו לענוד טלאי צהוב על בגדיהם וכך הם סבלו עד סוף המלחמה בשנת 1945. מלינה מספרת על אנטישמיות חזקה מצד ההונגרים והנה דוגמא לכך: כאשר הלכה עם אביה לרופא לטיפול בעקבות משהו חד שנכנס לו לרגל וכנראה עשה לו זיהום וחום גבוה, כאשר הם הגיעו להונגריה אביה הוריד את הז'קט משום שהיה לו חם מאוד, ועל הז'קט היה הטלאי הצהוב שאותו היו חייבים היהודים ללבוש על הבגד החיצוני על מנת שיראו ואביה החזיק אותו ביד. הם פגשו בדרך בהונגרי שהחל לצעוק עליו היכן הטלאי כיוון שלמלינה ולאמה היה ולאביה היה בז'קט שאחז בידו ולכן ההונגרי איים בהלשנה לגרמנים אם הוא לא יענוד אותו. אם אדם היה יוצא בלי טלאי צהוב היו הורגים אותו, הפקירו את דמם, ובעבור כל דבר הרגו את היהודים.

אביה של מלינה נלקח לעבודות פרך והיא נשארה עם אמה, הנשים, הילדים והמבוגרים בטורדה באולם גדול.

בסיום המלחמה בשנת 1945 עברה מלינה בכמה וכמה בתי חולים וקבלה דם מכמה אנשים כדי שלא תמות. בנוסף, המקלטים היו מוצפים במים ושם מלינה ואמה חלו מאוד בעקבות הצטברות מים בריאות וזה היה מאוד מסוכן רופא שאב לה את כל המים בבית חולים בטרנסילבניה והיא החלימה לאט לאט.

למלינה אחות ואח אשר כולם נולדו למציאות העגומה שהייתה בתקופת השואה. אך למרבה המזל כולם ניצלו! מלינה הייתה במחנה הריכוז במשך 4 שנים ובמהלך היום אמה טיפלה בה ובאחותה, כאשר היו יורים טילים הם היו מסתתרים במקלטים ובנוסף לשתי האחיות אמה הייתה צריכה לטפל גם באביה המבוגר.

מלינה מספרת על אחד המפקדים שרצה להרוג את כולם ואת אמה הוא לא רצה להרוג משום שהרימה אותה ואחותה ביד והוא ריחם עליה, ובנוסף השקו אותו בוודקה עד שהוא התעלף וכולם ברחו.

מלינה זוכרת את היום העצוב בחייה כאשר אביה חזר מהמחנה היה לו זקן ארוך והיא נבהלה ממנו מאוד היא חשבה שהוא צועני ולא רצתה להיות בקרבתו במשך כמה ימים.

אמונה בקב"ה- סומכת על הקב"ה לא כועסת עליו, זאת הייתה תקופה קשה אך זה היה מלחמה ויש לה עדיין אמונה ואומרת שמה שצריך לקרות קורה.

מלינה חושבת שמנהיגי העולם היו אדישים ולא ניסו לעצור את השואה והיהודים לא היו מספיק חזקים כמו שאנו היום.

הם שוחררו בטורדה לאחר המלחמה על ידי הצבא הרוסי והם הוציאו אותם משם לעיירה בשם קלז (שהייתה שייכת להונגריה ומשם בתקופת המלחמה נלקחו יהודים לאושוויץ ולא חזרו) התחנה ב-1959 בטרנסילבניה עד שעלתה לארץ ישראל בשנת 1978. הבן הגדול כבר היה בן 16 כשהגיעו לארץ ישראל והקטן נולד בשנת 1980 בישראל. כיום קלז שייכת לרומניה אך עדיין קרוב להונגריה. עלו לארץ במטוס וישר הגיעו ללוד, אחותה ומשפחתה עלו בשנת 1977 שנה לפני כולם היו בבאר שבע ולכן היא ביקשה בעיר לוד שיתנו לה לגור בבאר שבע ונתנו להם אולפן ובית כמו עולים חדשים, וברוך ה' היא נמצאת שם עד עצם היום הזה. אחרי השואה היה מאוד קשה להתחיל את החיים והרגישה לא טוב בכלל כמעט, ובגיל 7 התחילה ללמוד בכיתה א' בקרוז.

מלינה לא הספיקה ללכת למוזאון יד ושם או כל מוזיאון שואה אחר אבל אולי אי פעם זה יצא בע"ה כי היא מאוד רוצה..

המסר של מלינה לדורות הבאים שיהיה לכולם טוב ושלא ידעו אף פעם מה זה מלחמה ושיהיה רק שקט ושלווה בעולם שלא ירגישו מה שהיא וכל היהודים הרגישו בתקופת השואה.